

- 2) Czy ustawodawca krajowy może na podstawie wspomnianych powyżej przepisów dotyczących uboju dokonywanego na wniosek posiadacza poza normalnymi godzinami uboju nałożyć procentowy dodatek do opłat pobieranych za inspekcje w normalnych godzinach uboju, jeżeli odpowiada to faktycznym kosztom dodatkowym, czy też koszty te powinny być zawarte w (zwiększonej) opłacie ryczałtowej dla wszystkich zobowiązanych do wniesienia opłaty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2007 r. — Hein Persche przeciwko Finanzamt Lüdenschaid

(Sprawa C-318/07)

(2007/C 247/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hein Persche

Strona pozwana: Finanzamt Lüdenschaid

Pytania prejudycjalne

1. Czy zakres stosowania swobodnego przepływu kapitału (art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) obejmuje darowizny rzeczowe dokonane przez obywatela państwa członkowskiego w formie przedmiotów codziennego użytku na rzecz organizacji, które mają siedzibę w innym państwie członkowskim i które zgodnie z prawem tego państwa są uznane za organizacje pożytku publicznego?
2. Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze uregulowanie państwa członkowskiego, zgodnie z którym darowizny na rzecz organizacji pożytku publicznego są objęte przywilejami podatkowymi tylko wówczas, gdy organizacje te mają siedzibę w tym państwie członkowskim — uwzględniając obowiązek weryfikacji przez organ podatkowy deklaracji składanych przez podatnika i zasadę proporcjonalności (art. 5 akapit trzeci Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) — jest sprzeczne ze swobodnym przepływem kapitału (art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską)?
3. Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie dyrektywa nr 77/799/EWG wprowadza obowiązek korzystania przez organ podatkowy państwa członkowskiego w celu wyjaśnienia stanu faktycznego, zaistniałego w innym państwie członkowskim z pomocy organów administracyjnych tego państwa członkowskiego, czy też można wskazać podatnikowi, że zgodnie z przepisami proceduralnymi jego państwa członkowskiego w odniesieniu do stanów faktycznych zaistniałych za granicą to na nim spoczywa obowiązek udowodnienia faktów (ciężar dowodu)?

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-326/07)

(2007/C 247/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że wydając przepisy art. 1.2 dekretu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie określenia kryteriów wykonania uprawnień szczególnych określonych w art. 2 dekretu z mocą ustawy nr 332 z dnia 31 maja 1994 r. przekształconego w ustawę i zmienionego ustawą nr 474 z dnia 30 lipca 1994 r. oraz zmienionego art. 4 ust. 227 lit. a), b) i c) ustawy budżetowej nr 350/2004, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 i 56 Traktatu WE.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że ustanowione w art. 1.2 dekretu z 10 czerwca 2004 r. kryteria wykonywania uprawnień szczególnych określonych w art. 4 ust. 227 lit. a), b) i c) ustawy nr 350/2004 nie są na tyle szczegółowe i precyzyjne, by umożliwiły inwestorowi z innego państwa członkowskiego zorientowanie się kiedy dojdzie do wykonywania uprawnień szczególnych określonych w art. 4 lit. a), b) i c) ust. 227 ustawy nr 350/2004.

Uprawnieniami szczególnymi, o których mowa w lit. a), b) i c) są: sprzeciw wobec przejęcia przez inwestorów udziałów reprezentujących co najmniej 5 % głosów lub mniejszy odsetek głosów określony przez Ministra Gospodarki i Finansów, sprzeciw wobec zawierania umów i porozumień między udziałowcami, którzy dysponują 5 % praw głosu lub mniejszym odsetkiem głosów określonym przez Ministra Gospodarki i Finansów oraz uprawnienie do zablokowania uchwały w sprawie rozwiązania spółki, przeniesienia przedsiębiorstwa, łączenia lub podziału spółek, przeniesienia siedziby spółki za granicę lub zmiany przedmiotu działalności spółki. Kryteria te dotyczą wszystkich sektorów wymienionych w art. 4 ust. 227 akapit pierwszy ustawy (obrona, transport, łączność, źródła energii i inne usługi użyteczności publicznej).

Komisja uważa, że w świetle orzecznictwa Trybunału (zob. wyrok w sprawie C-463/00 Komisja przeciwko Hiszpanii, wyrok w sprawie C-483/99 Komisja przeciwko Francji, wyrok w sprawie C-503/99 Komisja przeciwko Belgii i wyrok w sprawach połączonych C-282/04 i C-293/04 Komisja przeciwko Niderlandom) wymienione wyżej uregulowania wykraczają poza to, co niezbędne dla ochrony interesu publicznego określonego w art. 1.2 dekretu z 10 czerwca 2004 r., i że są one sprzeczne z art. 56 i 43 WE. Komisja jest zdania, że w przypadku sektorów regulowanych, takich jak sektory energii, gazu i łączności, cel polegający na ochronie istotnych interesów państwa może zostać osiągnięty mniej restryktywnymi środkami, przewidzianymi w dyrektywie 2003/54/CE⁽¹⁾, dyrektywie 2003/55/CE⁽²⁾ czy dyrektywie 2002/21/CE⁽³⁾ oraz w dyrektywach 2002/19/CE⁽⁴⁾, 2002/20/CE⁽⁵⁾, 2002/22/CE⁽⁶⁾ i 2002/58/CE⁽⁷⁾. Komisja stoi na stanowisku, że takie uregulowania zagwarantowałyby ponadto minimum zaopatrzenia na poziomie krajowym i że nie istnieje żaden związek przyczynowy między koniecznością zapewnienia zaopatrzenia w energię, świadczeniem usług użyteczności publicznej a kontrolą struktury udziałów czy zarządzaniem spółką.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, str. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 176, str. 57.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108, str. 7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108, str. 21.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 201, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-331/07)

(2007/C 247/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i F. Erlbacher)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie podejmując stosownych działań niezbędnych do zaradzenia poważnemu niedoborowi pracowników służb odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne w Grecji, który może zagrażać prawidłowemu i skutecznemu stosowaniu wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów administracyjnych, wymaganych prawem po pierwsze w celu zastosowania się do obowiązku przewidzianego w art. 4 ust. 2 lit. c rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z dnia 30 kwietnia 2004 r. str. 1, będącego przedmiotem sprostowania w Dz.U. L 191 z dnia 28 maja 2004 r. str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem 882/2004”) tj. posiadania dostatecznej liczby odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników, tak aby skutecznie wykonywać kontrole urzędowe, a po drugie w celu zastosowania się do przewidzianego wspólnotowymi przepisami weterynaryjnymi obowiązku finansowania pracowników w liczbie koniecznej do przeprowadzania wymaganych kontroli weterynaryjnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.

Komisja wskazuje, że wspólnotowe przepisy weterynaryjne nakładają na państwa członkowskie obowiązek przeprowadzenia znacznej liczby kontroli w zakresie przestrzegania przewidzianych prawem warunków i wymogów. Tym samym niektóre przepisy, w szczególności art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 882/2004 przewidują, że państwa członkowskie mają obowiązek posiadania dostatecznej liczby odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników w celu przeprowadzania kontroli weterynaryjnych. Poza tym znaczna część tych przepisów, bądź wyraźnie stanowi o obowiązku przeprowadzania niektórych kontroli weterynaryjnych, których szczególne zasady wykonywania są co do zasady określone, bądź definiuje warunki i wymogi, które z założenia wymagają przeprowadzenia takich kontroli.

Jednakże Komisja opierając się na znacznej liczbie sprawozdań z inspekcji Biura ds. Żywności i Weterynarii („FVO”) podkreśla, że w dniu upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, a nawet po tej dacie, mimo pewnych wysiłków ze strony władz greckich, Republika Grecka nie podjęła wszelkich działań koniecznych w celu usunięcia zarzucanych braków. W istocie poczynając od 1998 r. FVO przeprowadziło w Grecji znaczną ilość inspekcji, podczas których stwierdzono na wszystkich szczeblach administracji istotne niedobory pracowników w służbach odpowiedzialnych za przeprowadzanie urzędowych kontroli przewidzianych w przepisach wspólnotowych. Stwierdzony niedobór był tak poważny, zdaniem ekspertów Komisji, że urzędowe kontrole niezbędne w celu zapewnienia skutecznego stosowania przepisów wspólnotowych w dziedzinie ochrony zwierząt nie mogły być przeprowadzane, programy mające na celu zwalczanie i eliminowanie chorób zwierzęcych nie osiągnęły swoich celów a przepisy w zakresie dobrostanu zwierząt nie były przestrzegane.